ஜநவிநோதிநி.

இல. 12.] டிசெம்பர்மீ 1879. [புஸ்த. X.

சென்னை ஜட்காவண்டிக்குதிரை படும்பாடு.

இச்சென்னையில் மைலாப்பூர் திருஅல்லிக்கேணிமுதலிய பல பேட்டைகளிலும், இன்னும் இருப்புப்பாதை வண்டிகளிறங்குமிடங்களிலும் தட்டுவாணிக்குதிரை அல்லது நாட்டுத்தட்டுகளும், அக்குதிரைகள் பூட்டிய ஜட்காவண்டியென்று வழங்குகிற வேகமாயோடும் குடிக்கூலிவண்டிகளும் உண்டென்பது அநேகர்க்குத் தெரியுமல்லவா? அவ்வண்டிகள் அவ்வளவாக விசேஷமாயில்லையென்றாலும் அவற்றால் சாதாரண ஜனங்களுக்கு விளைகிற நன்மைமட்டும் விசேஷமாயிருக்கின்றது. சாதாரணஜனங்கள் இச்சென்னையில் ஓரிடம்விட்டு மற்றோரிடம் போகவேண்டுமென்றாலும், யாத்திரைபோகிறவர்கள் இருப்புப்பாதை வண்டியைவிட்டிறங்கி நடுவழியில் அடுத்தஊர்களுக்குப் போகவேண்டுமென்றாலும் சொற்பச்செலவிலே சுலபமாய்ப் போவதற்கு அவை மிகவும் உபயோகமாயிருக்கின்றன. அவற்றுள் சற்றே பருத்தகுதிரை பூட்டிய வண்டியில் நான்குபேர் ஏறிச் சவாரிசெய்யும் காட்சியைப் பக்கத்துப்படத்தில் காட்டியிருக்கிறோம்.

ஜட்காவண்டிகள் பலபேர்க்குப் பலவிதமாய் உபயோகப்படுகின்றனவென்பது உண்மையே. ஆயினும் அவ்வண்டிக்காரர்களுடைய அசாமர்த்தியத்தாலும் அயோக்கியத்தனத்தாலும் அவற்றில் ஏறிப்போகும்போது பிரயாணிகளுக்கு உண்டாகும் வருத்தமும், அவ்வண்டிகளை இழுத்துக்கொண்டு திரிகிற குதிரைகள் படுகிற கஷ்டமும் இத்தன்மையனவென்று சொல்லக்கூடாதவையாயிருக்கின்றன. வண்டிக்குள் சொற்பவிடத்திலே நான்குபோராய் உட்காந்து அதிக நெருக்கத்தால் செம்மையாய் உட்காரக்கூடாமல் கால்நோவும் இடுப்புநோவுமாய்ப் பிரயாணிகள் வருந்திக்கொண்டுபோவதுமாத்திரமேயல்லாமல், அவ்வண்டிகள் ஆடுகிற ஆட்டத்தில் தேகத்தில் பூட்டுக்குப்பூட்டு நோவெடுத்து எப்பொ

மூது இவ்வண்டியைவிட்டு இறங்கப்போகிறோமென்று எண்ணும்படியாகிறது. வேறு விதியில்லாமையால் அந்தக் கஷ்டங்களையெல்லாம் பொறுத்துப்போனாலும், அநேக வண்டிகள் பாதிவழியிலே வாறுந்து பின்புறமாயாவது வீழ்கின்றன; குதிரை கால்மடிந்து வீழ்ந்து முன்புறமாயாவது கவிழ்கின்றன. அதனால் பிரயாணிகள் பலர்க்குப் பலவிதமாய்ச் சேதம் நேரிடுகின்றது. மேலும் அவ்வண்டிக்காரர்களுள் அநேகர் துர்மார்க்கர்களாய்த் திருஅல்லிக்கேணிக் கென்று பேசி வண்டி ஏறிப்போனால், அவர்களை அவ்வூரில் அவர்கள் இறங்கவேண்டியவிடத்திலே கொண்டிறக்காமல், திருவல்லிக்கேணிக் கடைத்தெருவிலே கொண்டுபோய்நிறுத்தி, இதுதான் திருவல்லிக்கேணி; இறங்குங்கள் என்கிறார்கள். பின்பு பிரயாணிகள் என்னநியாயம் எடுத்துரைத்தாலும் அவர்கள் கேட்பதில்லை. நடுவே சற்றிறங்கி ஒருவரோடு ஒரு பேச்சு பேசிவருகிறோமென்றால் சம்மதிப்பதில்லை. இவ்விதமான பல காரணங்களால் சச்சரவு உண்டாகி இப்பட்டணத்தில் ஜட்காவண்டி வியவகாரம் போலீசுக்குப் போகாதநாளில்லை. இதென்ன வீண்தொல்லையாயிருக்கிறதென்று இவ்வகையான துர்மார்க்கச்செயல்களை மறுப்பதற்காகவே நாளது வருஷத்தில் போலீசு அதிகாரிகள், ஜட்காவண்டிகளுக்கு இவ்வளவுதூரத்திற்கு இவ்வளவு கூலி கொடுக்கவேண்டுமென்றும், நடுவே நிற்கவேண்டுமானால் அந்தக்காலத்திற்குத்தக்கபடி கூலி கட்டிக்கொடுக்கவேண்டுமென்றும், பிரயாணிகள் எந்தவிடத்திற்கு வண்டி பேசுகிறார்களோ அங்கே அவர்கள் இறங்கவேண்டியவிடத்திலேயே வண்டியை விடவேண்டுமென்றும் இப்படி ஒரு விதி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் அந்த வருத்தங்கள்மட்டும் அதிகமாய் ஒழியவில்லை.

இதிருக்கட்டும். ஜட்காவண்டிக் குதிரைகளுடைய கதையைக் கேளுங்கள். அவைகளுக்கு மேயவாவது செதுக்கிப்போட்ட புல்லைத் தின்னவாவது நிமிஷங்கூட ஒழிவு உண்டாவதில்லை. பகற்பொழுதெல்லாம் ஓடித்திரிந்துவந்தால் இராத்திரிதான் அவற்றிற்குத் தீனி தின்ன எப்படிச் சக்தியிருக்கும்? சவாரிபோகும்போது வண்டிக்காரன் கையோடு கொஞ்சம் புல்கொண்டுபோய், ஜனங்களை ஓரிடத்தில் இறக்கிவிட்டுக் கூலிவாங்கக்காத்திருக்கிற இரண்டொருநிமிஷம் அந்தப் புல்லைக் குதிரைக்குக் கொடுப்பான். குதிரைக்குப் புல்தின்ன ஒழிந்தவேளை அதுதான். தகுந்த தீனியில்லாமையால் நடக்கச் சக்தியில்லாமல் தவிக்கிற அந்தக் குதிரைகளைச் சீக்கிரமாய் ஓடும்படி வண்டிக்காரர்கள் கையோயாமல் சவுக்கினாலும் கழியாலும் அடிப்பார்கள். அதனால் அக்குதிரைகள் கால்சாறி முன்னே அடியெடுத்து வைக்கமாட்டாமல் வண்டிகளைப் பின்னே நெட்டும்படியாகவும் பாதிவழியில் கீழே விழும்படியாகவும் ஆகின்றன. அந்தக் குதிரைகள் அநேகமாய்ப் பார்க்கவழங்

காமல் உடலொட்டித் தேகமெல்லாம் எலும்பெடுத்துக் கண்கள் குழிந்து இன்றோநாளையோ சாவப்போகின்றவைபோலிருக்கின்றன.

ஐயோ! அந்தக் குதிரைகள் என்னபாவம்பண்ணி அப்படி வந்து பிறந்தனவோ! குட்டியாயிருக்கையிலேயே அவற்றை ஜட்கா வண்டியிழுக்கப் பழக்கித் தீனிமட்டும் செம்மையாய்ப்போடாமல் வெயில் காற்று மழையொன்றும்பாராது எப்போதும் வண்டியில் கட்டி அடிக்கிறார்கள். குதிரைக்கு நடக்கச் சக்தியில்லையென்று நன்றாய்த் தெரிந்தும் அதை ஓடும்படி அநேகர் கைவிடாமல் சவுக்கெடுத்து அடிக்கிறார்கள். நாம் கட்டளையிடுவதைக் குதிரை செம்மையாய்த் தெரிந்துகொள்வதில்லையென்றுசொல்லி அநேகர் அதை வாயில்வந்தபடி திட்டி உதைக்கிறார்கள். இவ்விதமான கொடிய செய்கையெல்லாம் குதிரைகளை நடத்தவேண்டியவிதம் இப்படிப்பட்டதென்று தெரியாமையால் உண்டாவதேயொழிய வேறல்ல. அவைகளைத் திட்டி அடித்து உதைத்துக் கொடுமைசெய்வதனால் அவை தமக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்குமென்றும், அதனால் தமக்கு விசேஷநன்மை உண்டாகுமென்றும் அநேகர் நினைத்திருக்கிறார்கள். அப்படி நினைப்பது மிகவும் பிசகு. நாம் கொடுமைசெய்வதனால் அவற்றின் வலிமையும் தேகசவுக்கியமும் வெகுவாய்க் குறைவுபட்டு வாழ்நாளும் குறுகிப்போவதுமாத்திரமேயல்லாமல், அவற்றிற்கு ஒருவிதமான வெறி உண்டாகி எரிச்சலும் முன்கோபமும் முரட்டுத்தனமும் பிடிவாதமும் அதிகமாகின்றன. அதனால் நமக்குக் கெடுதிவிளைவதுமாத்திரமேயல்லாமல் அவை உபயோகமற்றவையாயும் ஆகின்றன. குதிரைகளோடு எத்தனைகாலம் பழகினாலும் அவற்றின் சுபாவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாத மதியீனர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள். குதிரையைக் கையாள்கிறவர்கள் அநேகர், தாங்கள் திட்டுவதற்கும் அடிப்பதற்குமே அவை படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று நினைக்கிறார்கள். இவ்விதமானவர்களெல்லாம் ஒருபோதும் குதிரைகளை வைத்திருக்கத் தகுந்தவர்களல்லர். யாராகட்டும் சற்றே நிதானித்து யோசிப்பார்களானால், சிறிதளவுகூட ஜாட்டியைக் கையாள்வது அவசியமில்லையென்றும், ஜந்துக்களைத் தண்டிப்பதெல்லாம் தம் அஜாக்கிரதையாலும் மூர்க்ககுணத்தாலுமே முக்கியமாய் உண்டாகின்றனவென்றும் நன்றாய்த் தெரியவரும். நாம் நல்லதனத்திலே எவ்வளவு சுமையேற்றி ஓட்டினாலும் ஓட்டலாம்; கொடுமைமட்டும் காட்டினால் சிறிதளவு சுமைகூடத் தாங்கமாட்டாது. நாம் எதையும் அன்பாகவே ஆதரிக்கவேண்டும். கருணையுள்ளவனைக் கடவுளும் கைவிடார். ஆதலால் பூததயை பச்சாத்தாபமில்லாத கொடியவர்கள் ஓட்டும் வண்டியில் நாம் ஒருபோதும் ஏறிச் செல்லக்கூடாது. ஏனெனில், அதிலேறிக் குதிரையினிடத்தில் அவர்கள்

காட்டும் கொடுமையைப்பார்த்துப் பொறுத்துப்போவோமாஞல், அது காசுகொடுத்து அவனுடைய கொடுமையை இன்னும் அதிக மாக்குவதுபோலாகின்றது.

குதிரைகளைக் கையாளுகிறவனுக்கு யுக்தியும், ஆலோசனையும், நிதானமும், பொறுமையும், முக்கியமாய் அவைகளிடத்தில் இரக்க மும் விசேஷமாய் இருக்கவேண்டுவதோடுகூட, குதிரைகளின் பல வித சுபாவங்களும் இப்படிப்பட்டவையென்று தெரிந்திருக்க வேண்டும். எந்த மிருகமாஞலும் சரி; பொறுமையும் நிதானமு மிருந்தால் நாம் அதை முழுதும் சுவாதீனமாக்கிக்கொள்ளலாம். எவர்க்கும் எவ்விதமான தண்டனைக்கும் சுவாதீனப்படாமல் மிகக் கொடியவையாயிருந்த பல குதிரைகளை நல்லதனமாயே பலர் அடக்கி ஆண்டிருக்கிறூர்களென்று அநேகம் கதை கேட்டிருக்கி ரூேம். நல்லதனத்தால் எதையும் சாதிக்கலாம். ஆதலால் நம் முடைய அடிமைகளை நேசித்து அன்பாகப் போஷித்துவருவோமா ஞல், அவையும் நம்முடைய நன்மையைப்பார்த்து நம்மிடத்து நே சங்கொண்டு நம்முடைய கட்டளைகளுக்கு முழுதும் கீழ்ப்படிந்து ஆபத்து வந்தபோது நம்மையும் கைவிடாமல் காக்கும்.

கடிகாயந்திரம் காலங்காட்டுவது.

காலந்தப்பாமல் எந்தவிஷயத்திலும் சரியாய் நடப்பது எவர்க்கும் எவ்விதமான நன்மையையும் அளிக்கத்தக்கது; அதன் பெருமை இத்தன்மையதென்பது சிறுவர்களுக்குக்கூட நன்ருய்த் தெரியும். சமயந்தப்பிப்போகிறவர்கள் எந்தக்காரியத்திலும் சித்தி பெறமாட்டார்கள். குறித்தகாலத்துக்குச் சரியாய்ப் போகாமல் ஐந்துநிமிஷம் தாமதித்ததஞல் அதேகாரியமாய்க் காத்திருந்தவர் கூடச் சிலர் சாப்பாட்டையும் இழந்துபோயிருக்கிறூர்கள். இப்படி யாவர்க்கும் மிக்க அவசியமான காலவளவைப் பிசகாமல் காட் டுவது கடிகாயந்திரமொன்றுதான். கடிகாயந்திரத்தின் துணையில் லாமல் காலவளவை நாமே சரியாகக் கண்டுபிடிப்பது கூடாதா கையால், கடிகாயந்திரம் காலங்காட்டுவது இவ்விதமென்பதைப் பற்றிச் சற்று விசாரிப்பது யாவர்க்கும் நலமாயிருக்கும். கடி காயந்திரத்தைச் சரியாக ஓடும்படிச் செய்துவருவோமாஞல், கால நுட்பத்தைக் கண்டுகொள்ள நமக்குத் தக்கதுணை அதைவிட வேறென்றும்வேண்டாம்.

இக்காலத்தில் கடிகாயந்திரம் செய்வதற்கு வெகு விசித்திரமான பல ஒழுங்குபாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் அந்த ஒழுங்குபாடுகளெல்லாம் நன்ருய்ப் பூரணமாக நிறைவேறியுமிருக்

கின்றன. கடிகாயந்திரத்திலுள்ள பற்பல சக்கரங்களும் அவை ஒன்ருேடொன்று சேர்த்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிற விதமும் பார்த்தால் வெகு அற்புதமாயிருக்கும். கடிகாயந்திரம் பண்ணுவதைப்பற்றி நாம் பிரகிருதத்தில் யாதொன்றும் எடுத்துரைக்கவில்லை; கடிகாயந்திரம் சரியாய்க் காலம்குறிப்பது எப்படியென்பதைமாத்திரம் இங்கே சற்று விசாரிக்கிருேம்.

கடிகாயந்திரம் காலங்காட்டுவதற்கு அதிலுள்ள சக்கரங்கள் ஒன்றும் அதிகமாய் உபயோகப்படுவதில்லை; அந்தச் சக்கரங்கள் பலவற்றையும் சரியாகச் சுழல்விக்கின்ற ஒரு கருவிதான் முக்கியமாய் உபயோகப்படுகின்றது. அநேக கடிகாரங்களில் பெண்டுலம் என்கிற கருவிதான் அப்படிப்பட்டது. அந்தப் பெண்டுலம் மற்றச் சக்கரங்களையெல்லாம் ஓயாமல் சரியாக எப்படிச் சுழல்வித்துக்கொண்டிருக்கின்றதோ அதை அடியில் எடுத்துக்காட்டுகிருேம். பெண்டுலமென்பது என்னவென்ருல், ஒரு மெல்லிய கம்பியின் நுனியில் கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கிற ஒரு பளுவு. அந்தப் பெண்டுலம் ஓயாமல் ஒரேமாதிரியாக முன்னும் பின்னும் ஊசலாடுவதுபோல் ஆடிக்கொண்டிருந்து மற்றச் சக்கரங்கள் பலவற்றையும் சுழல்விக்கின்றது. அப்படி அது ஆடுவது இன்னகாரணத்தாலென்பதை நாம் எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடும்.

ஏதாவது ஒரு உலோகக்கட்டியை எடுத்து ஒரு மெல்லிய கம்பியில் கோத்து உயரக்கட்டிவிட்டால் அப்போது அந்தப் பளுவு கம்பியை நேராய் மையத்தில் இழுத்துக்கொண்டு நிற்கும். பின்பு நாம் அதை ஏதாவது ஒரு பக்கமாய் இழுத்துவிட்டால், உடனே அந்தப்பெண்டுலம் தன் தாழ்வான மையநிலைக்கே போக ஆரம்பிக்கின்றது. ஆனல் அது தன் மையத்திலேபோய் அங்கு அப்படியே நின்றுபோவதில்லை; முன் எழுந்த உயரத்துக்குச் சரியான உயரம் மறுபுறத்தில் எழ ஆரம்பிக்கின்றது. அது ஏனென்ருல், அந்தப் பெண்டுலம் பளுவானதுபற்றி முன் நாம் இழுத்துவிட்ட உயரத்திலேயே நிற்காமல் பூமியின் இழுப்புக்கவர்ச்சியால் இழுக்கப்பட்டு உடனே மையத்திற்கு வருகின்றது. நிலையாயிருக்கிற பொருள் செல்லத்தொடங்குவதும் செல்லுகிற பொருள் நிற்பதும் ஒரு முயற்சியின்றிக் கூடாதாகையால், உயரத்திலிருந்து ஓடிவருகிற அந்தப் பெண்டுலம் பூமியின் இழுப்புக்கவர்ச்சியால் தடுக்கப்படுகிறவரையில் அதேமுகமாய் மறுபுறத்திலும் செல்லுகின்றது. அதாவது: முன் ஒருபுறத்திற்சென்ற உயரம் மறுபுறத்திலும் செல்லுகிறது. ஏனெனில் பூமியின் இழுப்புக்கவர்ச்சி அதனேட்டத்தைத் தடுக்க அந்நேரம் ஆகின்றது. மறுபடியும் அவ்வுயரத்திலிருந்து பூமியின் கவர்ச்சியால் இழுப்புண்டு தன் மையநிலைமைக்குச் சென்று அதே முயற்சியால் முன் காட்டியபடியே எதிர்ப்புறத்தில் முன்சென்ற உயரம் செல்லுகின்றது. பெண்டுலத்தை அசையாமல் மையத்தில்

நிறுத்தும்படி முயற்சி ஒன்றும் உண்டாகாதிருக்குமளவும் இப்படித்தான் அது முன்னும் பின்னும் ஆடிக்கொண்டிருக்கும்.

காலிலியோ என்கிற பெரிய தத்துவசாஸ்திரி ஒரு கோயிலில் ஆடின விளக்கைப்பார்த்து முதல் முதல் இந்த நுட்பத்தைக் கண்டறிந்தாரென்று முன்னொரு சஞ்சிகையில் காலிலியோவைப் பற்றிச்சொல்லிய உபந்நியாசத்தில் சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா? அவர் முதலில் கோயிலில் கட்டியிருந்த விளக்கின் ஆட்டத்தைப்பார்த்து அது நீளமாய் ஆடினாலும் குட்டையாய் ஆடினாலும் அதற்குச் செல்லுகிற காலமட்டும் ஒரே அளவுதானென்று கண்டு உடனே வீட்டுக்குப்போய் அதைப் பலதரம் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து தான் கண்டது உண்மையென்று தேர்ந்தார். வேண்டுமானால் இவ்விஷயத்தை நாமும் பரீக்ஷித்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம். பெண்டுலங்கள் யாவும் ஒரே அளவாக நீண்டிருக்கவேண்டும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒன்று சிறிதும் ஒன்று பெரிதுமாய் இரண்டு பெண்டுலங்கள் ஏற்படுத்தி அவற்றை ஆட்டினால் நீண்டபெண்டுலம் மெதுவாகவும் குறுகியது வேகமாகவும் ஆடுவது நன்றாய்த் தெரியும். ஆதலால் பெண்டுலம் ஆடுவதற்குக் கம்பியின் நீளம் முக்கியமேயொழிய அதன் நுனியில் தொங்கும் பளுவினால் ஒன்றுமில்லை. இதையும் நாம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணலாம். ஒரே அளவு நீளமுள்ள இரண்டு கம்பிகளுள் ஒன்றில் சிறிய குண்டையும் மற்றொன்றில் பெரிய குண்டையும் தொங்கவிட்டு அவற்றை ஆட்டினால், அதிக பளுவானதுகூட மற்றொன்றுக்குச் சமமாகவே ஆடும். இப்பரீக்ஷையினால், பளுவினால் பெண்டுலத்திற்கு உபயோகம் ஒன்றுமில்லையென்பது தெளிவாகும்.

இந்தப் பெண்டுலங்களுள் அதது ஆடுகிறகாலத்திற்கேற்றபடி செக்கண்டு பெண்டுலமென்றும் அரைசெக்கண்டு பெண்டுலமென்றும் இப்படி அநேகமுண்டு. ஒரு செக்கண்டுக்கு ஒருதரம் ஆடுகிற பெண்டுலத்திற்குச் செக்கண்டு பெண்டுலமென்று பெயர். வெகு நுட்பமாய்ப் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து ஒரு செக்கண்டுக்கு ஒருதரம் ஆடுகிற பெண்டுலம் முப்பத்தொன்பது அங்குலம் நீளமிருக்கவேண்டுமென்று கண்டறிந்திருக்கிறார்கள். பூமியின்காற்று நிலைமைக்கேற்றபடி ஒவ்வோரிடங்களில் இந்த அளவு சிறிது வேற்றுமைப்படும்.

இதனால் செக்கண்டு பெண்டுலம் இவ்வளவு நீளமென்று தெரிந்ததே; அரை செக்கண்டு பெண்டுலம் எவ்வளவு நீளமென்கிறீர்களோ? அது செக்கண்டு பெண்டுலத்தில் பாதி நீளமிருக்கவேண்டுமென்று யாவர்க்கும் தோன்றும். ஆயினும் உண்மை அதுவன்று; அதில் காற்பங்கு நீளந்தானிருக்கவேண்டும். இரண்டு செக்கண்டு பெண்டுலமானால் செக்கண்டு பெண்டுலத்தைப்போல நான்கத்தனை நீளமிருக்கவேண்டும். இவற்றையும் திருஷ்டாந்தமூலமாய்த் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

பெண்டுலங்களெல்லாம் ஒரே அளவாய் ஆடுவதற்காக ஒரே அளவாய் நீண்டிருக்கவேண்டுமென்றும், பெண்டுலத்தின் அகலத்தால் காலம் சிறிதும் வேற்றுமைப்படாதென்றும் இதனுல் தெரிய வந்ததல்லவா? ஆதலால் ஒரு சரியான பெண்டுலமும், அது இத்தனைதரம் ஆடிற்றென்று அதன் ஆட்டங்களையெல்லாம் நுட்பமாய்க் கணக்கிடப் பல சக்கரங்களும் சரியாய் அமைந்திருப்பதுதான் ஒரு கடிகாயந்திரம். பெண்டுலத்தின் ஆட்டங்களைக் கணக்கிடுவதற்காகவே கடிகாயந்திரத்தில் பல சக்கரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெண்டுலம் எவ்வளவு ஓய்ந்துபோனுலும் நிற்காமல் அதை ஓடிக்கொண்டிருக்கச் செய்யும்படி அதில் வில் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அந்தந்தக் கடிகாரத்திற்குச் செய்திருக்கும் ஒழுங்குபாட்டின்படி தினந்தோறுமாவது வாரத்துக்கொருதரமாவது இன்னும் வேறளவாயாவது சாவிகொடுத்து அந்த வில்லின் வலிமை நன்ருய்ப் பெண்டுலத்தில் உதையும்படி அதைச் சுற்றுவார்கள்.

சாதாரண கடிகாரங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் பெண்டுலத்தை வேண்டும்போது நீட்டவும் குறுக்கவும் உபயோகமாய்க் கருவி ஒன்று உண்டு. அது ஏனெனில், குளிர்ச்சிக்குக் குறுக்குகிற தன்மையும் உஷ்ணத்திற்கு விரிக்கிற தன்மையும் உண்டாகையால், பெண்டுலம் சீதகாலத்தில் குறுகியும், உஷ்ணகாலத்தில் நீண்டும்போமென்று, அத்தருணத்தில் அதைச் செம்மைப்படுத்திக்கொள்வதற்காக அந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. சிறிதளவும் பிசகாமல் சரியாய்க் காலமளவைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கும்படி அநேக கடிகாரங்களில் வெகு நுட்பமான பெண்டுலங்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிருர்கள். அப்படிப்பட்ட கடிகாரங்களில் ஒருவருஷகாலம் சென்ருலும் ஒரு நிமிஷங்கூடப் பிசகுவதில்லையென்கிருர்கள்.

இவற்றைக் கேட்டமாத்திரத்திலேயே சிலர்க்கு ஒருவிதமான ஆக்ஷேபந்தோன்றும்: பெரியகடிகாரங்களைப்போலவே சிறிய கைக்கடிகாரங்களும் சரியாகக் காலங்காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனவே; கீழ்ச்சொன்னபடிப் பெண்டுலமல்லவோ காலங்காட்ட முதற்கருவியாயிருக்கிறது; சிறிதளவுகூடப் பெண்டுலமில்லையாதலால் கைக்கடிகாரம் எப்படிக் காட்டுமென்று ஆக்ஷேபிப்பார்கள். என்ருலும் கைக்கடிகாரத்துள் நாம் நன்ருய் உற்றுப்பார்ப்போமானுல், பெண்டுலம் இருக்கவேண்டியவிடத்தில் மிகவும் நுண்ணியதாய் ஒன்று முன்னும் பின்னும் ஆடிக்கொண்டிருக்கக்காண்போம். அது பெண்டுலம்போலவே ஒரு வில்லினுல் ஓட்டப்பட்டு அதேவிதமாகவே மற்றச் சக்கரங்களையெல்லாம் சரியாக ஓடச்செய்து தப்பாமல் காலங்காட்டுகின்றது.

ஒரு வழிப்போக்கன் கண்ட கனவு

(தொடர்ச்சி.).

துர்க்கிஸ்தானத்துத் துருக்கச்சிறுவன் ஒருவன் தனக்குத் தகுந்த உத்தியோகமொன்று தேடிக்கொள்ளவேண்டுமென்று தன் னூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு வழியே பலதுன்பங்கள் அனுபவித்துக் கடைசியில் குராசான் நகரம்சென்று அவ்விடத்துக் கவர்னரான அலப்தஜீனுக்கு அடிமையானனென்று சென்ற சஞ்சிகையிற் சொன்னோமே. அவ்வடிமை அதிகாரியின் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்து அவ்விடத்து வேலைக்காரர்களோடு தானும் ஒரு வேலைக்காரனுயிருந்தான். சீக்கிரத்திலேயே அலப்தஜீன் அவனுடைய திறமைகளைக் கண்டறிந்து அவனைத் தன் அரண்மனைச் சேவகனாக வைத்துக்கொண்டான். உடனே அவ்வடிமை அதிகாரியின் அன்புபெற்று வெகுசீக்கிரத்தில் உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் பெறலானுன். அந்த உத்தியோகஸ்தனிடத்தில் சிறந்த குறிகளிருக்கக்கண்டு ஒருநாள் அலப்தஜீன் அவனை அழைத்து அவனுடைய வரலாறென்னவென்று கேட்க, அவன் சொன்னதாவது:—

என் சரித்திரம் சுருக்கமானதுதான். நான் இப்போது ஒருவர்க்கு அடிமைப்பட்டிருந்தாலும், என் குலத்திற்கு இழிவானகாரியமொன்றும் செய்ததில்லை; நான் பிறப்பில் ஏழையானுலும் சுதந்திரனுகத்தான் பிறந்தேன்; நான் பார்சீகதேசத்து ராஜாக்களுள் கடைசி அரசனுடைய வம்சத்தில்பிறந்தவன்; அந்த ராஜா உங்களுக்கும் நன்ருய்த் தெரிந்திருக்கலாம். அவர் பகைவர்களுக்குப் பயந்தோடிக் கொல்லப்பட்டபோது அவருடைய குடும்பமெல்லாம் துருக்கிஸ்தானத்தில் நின்றுபோய் அத்தேசத்து ஜனங்களோடேயே கொள்வன கொடுப்பன செய்துவந்தார்கள். அதனுல் அந்த வமிசத்தாரெல்லாம் துருக்காராய்ப்போனுர்கள். இப்போது நானும் ஒரு துருக்கன்தான்.

நான் பிறக்கும்போதே வறுமையோடு பிறந்ததனுல், இளமையிலேயே பிழைப்புக்கு ஒரு வழிதேடிக்கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. அதற்காக வாலிபத்திலேயே யுத்தாப்பியாசம்பண்ணி நன்ருய்க் கைதேர்ந்தேன். வருத்தத்தோடு வருத்தமாய் என் தந்தையும் எனக்கு வேண்டிய கல்விகளைக் கற்பித்துக்கொடுத்தார்.

ஏழைப்பிள்ளையாயினும் பிற்காலத்தில் மிகப்பெருமைபெற்று வாழ்ந்திருப்பேனென்று இளமைமுதற்கொண்டே யாவரும் என்னைப்பார்த்துக் குறிசொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆயினும் நம் அதிர்ஷ்டம் எப்படியாகிறதோ பார்க்கலாமென்று குஜினிதேசத்துச்

சேனையோடு சேர்ந்துகொள்ளும்படி நான் பத்தொன்பதாம் வயதில் தகப்பனைவிட்டுப் புறப்பட்டேன். நடுவழியில் திருடர்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, கடைசியில் இப்படிப்பட்ட உதாரகுணமுள்ள அதிகாரிக்கு அடிமைப்படலானேன் என்றான்.

அவனுடைய சரித்திரத்தைக்கேட்டு அலப்தஜீன் மிகவும் சந்தோஷித்து, ராஜாங்கத்தில் அவனுக்கு இன்னும் அதிக கவுரவமுண்டாக்கினான். இப்படி அந்த மனிதன் படிப்படியாக உயர்ந்த பதவிக்குவந்து கடைசியில் அலப்தஜீனுடைய சேனைகளுக்கெல்லாம் தானே முக்கிய சேனாபதியாயினான். அவன் சேனைகளை நன்றாய்ப் பயிற்றுவித்து வெகு ஒழுங்காக நடத்தினான்; சேனைகளெல்லாம் அந்தத் தலைவனிடத்தில் அதிக கவுரவங்கொண்டு அவன் சொன்னபடி நடந்துவந்தன; சத்துருக்களெல்லாம் அவனைக் கண்டு பயந்து தாமே காலில் வந்துவிழ்ந்து பணிந்தார்கள்; அதனால் அந்த நாடெல்லாம் மிகவும் அமைதியாய்த் தழைத்திருந்தது. அப்படி மேன்மேலும் மிகப் பெருமையாய் விருத்தியடைந்துவருகையில் அவன், தான் முன் நடுக்காட்டிலே கண்ட கனவை அடிக்கடி நினைத்து, இப்பெருமைகளைத்தானோ அந்தக் கனவு அப்போதே தெரிவித்தது என்று அகமகிழ்ந்திருந்தான்.

ஆ ஆ! அவன் அதிர்ஷ்டத்தின் பெருமையை நாம் என்னென்று சொல்லலாம்! எவ்வளவுசீக்கிரத்தில் அவன் பெருமை எப்படியாக விருத்தியடைந்தது! அடிமையாய் ஒருவன்கீழ்க் கைகட்டிக் காத்திருந்தவன், இப்போது பலர் தன் காலில் வந்துவிழ்ந்து பணியத்தக்கவனானான்; குராசான்தேசத்துக் கவர்னருக்கு அந்தரங்க நேசனானான்; அவனுடைய ஆலோசனைச் சங்கத்துக்கெல்லாம் தானே தலைவனானான்; அவன் சேனைகளையெல்லாம் தன்னிஷ்டப்படிக் கையாண்டான்; அவ்வரசன் அவனை ஒரு நிமிஷங்கூட விட்டுப்பிரிந்திருப்பதில்லை; அவனுடைய ஆலோசனையில்லாமல் அவ்வரசன் எதுவும் செய்வதில்லை. இப்படிப் பலவிதமாய் அரசன் அவனைப் பெருமைப்படுத்தினதுமாத்திரமேயல்லாமல், குடிகளும் மற்ற வேலைக்காரர்களும் அவனைத் தெய்வமாய்க் கொண்டாடினார்கள்; பகைவர்களெல்லாம் அவனைக் கண்டு மிகவும் பயந்தார்கள்; காலையில் மூடிய பனி மறைந்தாற் சூரியன் அதிக பளபளப்பாய்த் தோன்றுவதுபோலவும், கிரகணம் பிடித்துவிட்டால் சந்திரன் அதிக சோபையாய் விளங்குவதுபோலவும், கஷ்டம் அனுபவித்தவனுக்குத் திடீரென்று இவ்வளவு பெருமைவரவே, அது அவனுக்கு உள்ளதிலும் அதிக பெருமையாகத் தோன்றியிருந்தது.

அவனுடைய அதிர்ஷ்டம் விருத்தியடைந்தது இவ்வளவுமாத்திரமேயோ! அலப்தஜீனுக்கு மிகவும் அழகான மகள் ஒருத்தியிருந்தாள். அவளுடைய வடிவழகைக் கண்டு அங்கே ஆச்சரியப்

படாதவரில்லை; அவ்விடத்தில் மிக்க செல்வாக்குள்ள பிரபுக்கள் பலரும் அவளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள முயன்றார்கள்; அவ்வரசன் அரண்மனைக்கு வருகிற பிரபுக்கள் எத்தனையோபேர் அவள் சவுந்தரியத்தைப்பார்த்து அவள்மேல் ஆசைகொண்டார்கள். ஆயினும் ஒருவரையும் அவள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அலப்தஜீனுக்கு அவள் ஒரே மகளாகையால், எப்படியாவது அவளுக்குச் சீக்கிரம் கலியாணஞ்செய்வித்துத் தன் வமிசத்தைப் பெருகச்செய்யவேண்டுமென்று அவன் அதிக ஆவல்கொண்டிருந்தான். அதனால் எப்படிப்பட்ட பிரபுக்களையெல்லாம் பார்த்தும் ஒருவரிடத்திலும் அவள் மனம் புதையாமற்போனதுகண்டு அவனுக்கு மிக்க துக்கமுண்டாயிற்று. ஆயினும் தானாய் வற்புறுத்தி அவள் விருப்பத்துக்கு விரோதமாய் விவாகம் செய்விக்க அவனுக்குச் சம்மதமில்லை.

அடிமையாய் அவ்விடம் போய்ச்சேர்ந்து சேனாபதியான துருக்கனும் அவ்வரசன் அரண்மனையிலேயே வசித்துக்கொண்டிருந்ததனால், அரசன்மகள் அவனையும் அடிக்கடிப் பார்க்கும்படி நேரிட்டது. பலதரம் அவர்கள் சந்திக்கவும் சந்தித்தார்கள்; பேசவும் பேசினார்கள். அப்படிப் பழகப்பழக ஒருவர்க்கொருவர் மனதில் மற்றொருவரைப்பற்றி நல்ல அபிப்பிராயந்தோன்றிற்று. நாளடைவிலே அந்தச் சேனாபதி அப்பெண்மணியினிடத்தில் ஆசைகொண்டான். எப்படிப்பட்ட மகாப்பிரபுக்களையெல்லாம் அவள் அலக்ஷியமாய் நிராகரித்துவருகிறாளென்பதும் அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியுமென்றாலும், தன் ஆசையை அடக்கமாட்டவில்லை. ஒருவேளை நம்மை அவள் விரும்பினாலும் விரும்பலாமென்றே நம்பியிருந்தான்.

சீக்கிரத்திலேயே அவ்விருவருடைய கருத்தும் அவர்களுடைய நடத்தையிலேயே வெளிப்படையாய்த் தெரியவந்தது. ராஜகுமாரத்தியின் கருத்தைக் குறிப்பாலறிந்துகொண்டு சேனாபதி ஒருநாள் அவளிடம்சென்று தன் ஆசைப்பெருக்கு உள்ளடங்காமல், ஓ சீமாட்டி, நான் ஒருகால் அடிமைப்பட்டிருந்தேனென்றாலும், நியாயமாய் நான் ராஜவமிசத்திற் பிறந்தவன். ஆதலால் முதலில் மிகவும் இழிவான நிலையிலிருந்து பின்பு சிறந்த நிலைக்கு வந்தவனோடு கூடுவதனால் உன் குலப்பெருமைக்குச் சிறிதும் இழிவுவராதேயென்றான்.

அதற்கு அரசன்மகள் சொன்னதாவது:—பிரபுவே, நாம் ஒரு மனிதனைத் தேடவேண்டுமானால், நீதிகுணங்களும் நன்னடத்தையும் உள்ளவனாய்ப்பார்த்துத் தேடவேண்டுமெயொழிய, மற்ற அதிர்ஷ்டத்தால் வருகிற பெருமையுடையவர்களைத் தேடுவதிற் பயனில்லை: செல்வவானாய் அகப்படுவதும் வருத்தமன்று; உயர்ந்த வமிசத்திற்பிறந்து ராஜாங்கத்தில் மிக்க செல்வாக்குடையவர்களாய் அகப்படுவதும் வருத்தமன்று: நீதிகுணமும் தருமசிந்தையும்

உடையவர்களாய் அகப்படுவதுதான் கடினம். இந்த நற்குணங்களோடு நல்ல குடிப்பிறப்பு, செல்வம் முதலியவையும் கூடியிருக்குமானால், பொன்மலர் நாற்றமுடைத்தானதுபோலாகும். எந்தவிதத்திலும் என் சுகதுக்கங்களை உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள எனக்குத் திருப்திதான். ஆனால் எதற்கும் என் தந்தையார் அனுமதிவேண்டும். "தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை" என்கிறபடி பெண்கள் வாலிபத்தில் தந்தைசொல் தவறாமல் நடக்கவேண்டும்; பின்பு கணவன் கருத்துக்கிசைந்து நடக்கவேண்டும். முதலில் சரியாய் நடக்காதவள் பின்னிட்டும் சரியாக நடக்கமாட்டாளென்பது நிச்சயம் என்று சொன்னாள்.

அதுகேட்டு அந்தச் சேனாபதி மிகவும் சந்தோஷமடைந்து, ஆனால் நான் இதோ போய் உன் கருத்தை அரசருக்கு அறிவிக்கிறேன்; அவர் என்னைப்பற்றிப் பெருமையாகவே நினைத்திருக்கிறாரென்பதுமட்டும் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியவருகிறது. ஆனால் அவர் எவ்வளவுதூரம் என்னைப் பெருமைப்படுத்த நினைத்திருக்கிறாரோ அதுமாத்திரம் தெரியாது என்றான்.

மறுநாள் அந்தச் சேனாபதி அரசன் சமுகத்துக்குப்போய், அவன் மகளைப்பற்றித் தன் கருத்தை அறிவிக்க, அரசன் அதைக் கேட்டுச் சிறிதும் சந்தோஷப்படாமல், எனக்கு இந்தக் குழந்தை ஒன்றுதானென உனக்குத் தெரியுமே. எப்படியாவது அந்தக் குழந்தை சுகமாயிருக்கவேண்டுமென்பது என் கோரிக்கை. அவளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று வந்த பலபேரையும் அவள் நிராகரித்துவிட்டாளென்பதும் உனக்குத் தெரியுமே. ஆதலால் இந்த விஷயத்தில் நான் எவ்வளவும் பிரவேசிக்கமாட்டேன்; அவளுடைய சம்மதத்தைத் தேடிக்கொள்வாயானால் எனக்குச் சம்மதந்தானென்று சொன்னான்.

"நான் முன்னமே என் அபிப்பிராயத்தை அம்மகளுக்கு அறிவித்தேன்; அது அவளுக்குச் சம்மதந்தான். தங்கள் அனுமதி ஒன்றைத்தான் எதிர்பார்க்கிறாள். இப்போது தாங்கள் சம்மதித்தால் உண்டு; இல்லாவிட்டால் இல்லை."

"அப்படியானால் எனக்கும் சந்தோஷமே. எப்படியோ கடைசியில் அவள் மனது நல்ல பாத்திரத்தைத் தேடி வரித்ததைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாகின்றது" என்றான்.

அப்படியே அவ்விருவர்க்கும் மிக்க சிறப்பும் பெருமையுமாய்க் கலியாணம் நடத்தப்பட்டது. அதைக்கேட்டு அப்பெண்மணியினிடத்தில் முன்பு ஆசைகொண்டிருந்த யாரோ சிலர்மட்டும் பொறாமைப்பட்டார்களென்றாலும், மற்றவர்க்ளெல்லாம் மிகவும் சந்தோஷமாய்க் கொண்டாடினார்கள்.

இது நடந்த சிலநாளைக்கெல்லாம் அண்டைஅயல் நாடுகளில் கலகமுண்டாக, அலப்தஜீன் அவைகளின்மேல் படையெடுத்துத்

தன் மருமகனுடைய பெருந்துணையால் அக்கலகங்களையெல்லாம் அடக்கி அந்நாடுகளைக் கைவசமாக்கிக்கொண்டான். அப்படியே அம்மருமகனுடைய சகாயத்தால் அவன் இவ்விந்தியாவின்மேலும் பலதடவை படையெடுத்தான். அவன் காலத்திற்குப்பிறகு அவனுடைய மகனான அபூ ஐஸாக் என்பவன் பட்டம்பெற்று, அவனும் அம்மருமகனுடைய கைத்துணையால் பலவிடங்களில் ஜயமும் பெருமையும் பெற்றான். ஆனால் அவன் வெகுகாலம் அரசாளவில்லை. அவனுக்குப்பிறகு யாவரும் ஒரேகருத்தாய் அந்தச் சேனாபதியைக் குஜினிதேசத்துக்கு அரசனாக்கினார்கள். இப்படியாக முன் அவன் காட்டிலே கண்டகனவு கைகூடிற்று. ஒரு எளிய ஊழியக்காரனாயிருந்தவன் ஒரு பெரிய சக்கரவர்த்தியானான். சுபக்தஜீன் என்று பேர்பெற்றிருந்த சக்கரவர்த்தி இவனே. முதல்முதல் இந்தியாவின்மேல் படையெடுத்து ஜயித்த மகம்மதிய ராஜனாகிய, குஜினி மகம்மது என்று பிரசித்திபெற்றிருந்த பெரிய சக்கரவர்த்திக்குத் தந்தையும் இவனே. இவ்விதமாக இந்த மனிதன் தன் சொந்த முயற்சியாலேயே ஒரு ஊழியக்காரனுடைய நிலையிலிருந்து ஒரு பெரிய சக்கரவர்த்திபதம்பெற்று மிகவும் மேன்மையாக அரசுசெலுத்தினான்.

நித்திரையும் நித்திரையின்மையும்.

நித்திரையென்பது யாவர்க்கும் இயற்கையே; அது யாவரும் முழுதும்கவலையற்று நிம்மதியாயிருக்கிறகாலமென்பதும் அநேகர்க்குத் தெரியும். ஆயினும் நித்திரையென்பது இன்னபொருளென்றும், அது இன்னவிதமாய் உண்டாகிறதென்றும் முற்காலத்தில் ஒருவரும் விசாரித்தவரில்லை. நாற்பது வருஷத்துக்குமுன்னேகூடத் தேகதத்துவசாஸ்திரி ஒருவர் நித்திரையைப்பற்றித் தேகசம்பந்தமான காரணம் யாதொன்றும் சொல்லக்கூடவில்லையென்றே சொல்லிவிட்டுப்போயினார். அதன்பின்புதான் நித்திரைக்குத் தகுந்தகாரணங்களும் நியாயங்களும் இவையென்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவற்றைத் தெரிந்துகொள்வது யாவர்க்கும் மிக்க விநோதமாயும் உபயோகமாயுமிருக்குமெனக்கருதி அவற்றின் வரலாற்றை ஒருவாறு எழுதுகிறோம்.

உறங்குகிறகாலத்திலேகூட இருதயம், சுவாஸாசயம், இரைப்பை இவற்றின் செய்கைகள் ஓயாமல் நடந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. ஆயின் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறகாலத்திலே நடப்பதுபோல் அவ்வளவு துரிதமாயில்லாமல் மிகவும் மெதுவாக நடக்கின்

றன. ஒரே ஒரு பெரிய அவயவமட்டும் அசைவற்றிருப்பதாய்த் தெரியவருகின்றது; அதுதான் மூளை. சவுக்கியமாய் அமைதியாகத் தூங்குகிறகாலத்தில், தூங்குகிறவன் கனவு முதலியவை ஒன்றுமில்லாமல் முழுதும் மெய்ம்மறந்திருக்கிறானென்றும், மூளை மிகவும் மந்தமாயிருக்கிறதென்றும் தெரியவருகின்றது. ஆயினும் உண்மை அப்படிப்பட்டதன்று: மூளைக்கும் சரீரத்தின் மற்ற உறுப்புகளுக்கும் உள்ள வேற்றுமை சிறிதளவுமாத்திரமேயன்றி வேறுவிதமன்று. மூளை தன் வேலையினின்றும் ஒருபோதும் முழுதும் ஒழிந்திருப்பதில்லை; உயிரோடிருக்கும்போது அப்படி ஒருபோதும் இராது. அவயவங்கள் அசைவதிலேதான் உயிர் பற்றியிருக்கின்றது. தேகத்தின் பெரிய உறுப்புகளுள் ஏதாவதொன்று அடியோடு அடங்கிப்போயிற்றென்றால், அப்போது எல்லா உறுப்புகளும் அடங்கிப்போனதுதான்; அதாவது சரீரமே ஒழிந்துபோனதுதான். மூளை மிகவும் மந்தமாயும், சிறிதும் ஸ்மரணையற்றும் இருப்பதாகத் தோன்றினாலும், முயற்சிமட்டும் விசேஷமாகச் செய்துகொண்டிருக்கின்றது. நாம் நித்திரையின் இயற்கையைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமானால், முக்கியமாய் மூளையைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம்.

அப்படியே அதைப்பற்றிப் பல பரிசோதனைகள் நடந்தன. மண்டைவைத்தியம் அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டியதருணம் வாய்த்தபோது மனிதர்களுடைய மூளைகளையும் பரீக்ஷைசெய்தார்கள். அப்படியே நாய் முதலிய ஜந்துக்களின் மண்டையோட்டை அறுத்து அதற்குப்பதில் அவ்விடத்தில் ஒரு கண்ணாடியை மூடிவைத்து, மூளையில் அப்பப்போது உண்டாகும் பலவித மாறுபாடுகளும் நன்றாய்க் கண்ணாலே பார்க்கப்பட்டன. விழித்துக்கொண்டிருக்கிறகாலங்களில் மூளையில் ரத்தம் நிறைந்து ஓடுவதாய்த் தெரியவருகின்றது; மேலும் அக்காலத்தில் மூளை மண்டையோட்டில் பலமாய்த்தானே தாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அதனால் மண்டையோட்டை அறுத்துவிட்டால் மூளைதானே வெளிப்படும்படி ஆகிறதேயொழிய மண்டையோட்டுக்குப் பதில் அங்கே வேறொன்றும் உண்டாவதற்கில்லை. அப்படியே நன்றாய்த் தூங்குகிறகாலங்களில் மூளை சிறிதும் ரத்தமில்லாமல் வெளுத்துப்போகிறதென்றும், பருத்து மண்டையில் தாக்காமல் அடங்கியிருக்கிறதென்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிகவேகமாய் மூளையிலோடுகிற ரத்தவோட்டம் வெகுவாய் நின்றுபோவதனாலேதான் மெய்ம்மறந்து தூக்கம் வருகிறதென்பது இதனால் தெளிவாகின்றது. மேலும் தூங்குகிறகாலங்களில் கனவு உண்டாவதும், அது காரணமாய்ப் பிதற்றல் முதலியவை உண்டாவதும், இரத்தம் அதிகமாய் மூளையிலேபோய் உதைவதனால் ஆகின்றனவென்பதும் கண்டறியப்பட்டது. இதனால் கனவுகாண்கிறகாலங்களில் உணர்ச்சி உண்டாக்குகிற உறுப்புகளுக்கு ஒரு பங்கு

வேலை உண்டெனத் தெரியவருகின்றது. ஒரு மனிதன் கனவு காணும்போது அவனுக்கு நல்ல தூக்கமென்று சொல்லக்கூடாது. அப்போது அவன் ஒருவாறு விழித்துக்கொண்டுதானிருக்கிறுன். ஆயின் நன்றுய் விழித்துக்கொண்டிருப்பதற்கும் கனவுகாண்பதற்கும் உள்ள விசேஷமென்னவெனில், கனவுகாணும்போது சில உறுப்புகள் வேலைசெய்யாமல் அடங்கியிருக்கின்றது; அதனுல் அதன் நினைவு மறுபடியும் செம்மையாய் வருவதில்லை. ஏதோ ஒரு கலக்கமான தோற்றமாய்த் தெரியவருகிறது.

நித்திரையென்பது யாவர்க்கும் இயற்கையாயே உண்டாயிருக்கிறதென்றுலும், தேகசவுக்கியத்தை விசேஷமாய் விருத்திசெய்வதனுல் நித்திரையின் சவுக்கியமும் விசேஷமாய் விருத்தியாகும். தினந்தோறும் நல்ல காற்றுள்ள வெளிகளில் தேகப்பயிற்சிசெய்வதாலும், காற்றுக்கு அபிமுகமாய் வாகனங்களில் சவாரிசெய்வதாலும், தடாகதீரங்களில் உலாத்துவதாலும், மிதமாய்ப் புசித்து அஜீர்ணப்பொருள் தங்கவொட்டாமல் இரைப்பையை இலகுவாக வைத்துக்கொண்டிருப்பதாலும், விசேஷமாய் மனக்கவலையற்றிருப்பதாலும் அமைதியாய் நித்திரை உண்டாகும். மிதம்மிஞ்சின தேகவருத்தமும், அளவுகடந்த திண்டியும் குடியும், தக்க தேகப்பயிற்சி செய்யாமலிருப்பதும், அதிகமான மனக்கவலையும் இப்படிப்பட்டவையெல்லாம் நித்திரைக்குக் கெடுதியானவை. மிகவும் ஒடுக்கமான விடத்திலாவது ஜனங்கள் நெருங்கியவிடத்திலாவது சுவாஸம் விடுவதும் நித்திரைக்குக் கெடுதிதான். நித்திரை வருவதற்கு அதிக வெப்பமும் கூடாது; அதிக குளிர்ச்சியும் கூடாது. நடுத்தரமாய் இருக்கவேண்டும்.

தூங்குவதற்குச் செம்மையாய்ப் படுக்கவேண்டியவிதம் எப்படியெனில், கைகளை மார்பின்மேல் அணைத்துக்கொண்டு இடதுபக்கமாயாவது வலதுபக்கமாயாவது தலையணையின்மேல் தக்கபடித் தலையை உயரவைத்துப் படுக்கவேண்டும்; இடதுபுறமாய்ப் படுப்பதே உத்தமம். மூச்சு சிறிதும் வாய்வழியாய் வரவொட்டாமல் நாசியின்வழியாயே வரும்படி வாய் நன்றுக மூடப்பட்டிருக்கவேண்டும். வாயைத் திறந்தபடியே தூங்கச் சிலர் வழக்கம்பண்ணியிருக்கிறுர்கள். அந்தக் கெட்ட வழக்கத்தினுலேதான் மிகவும் அருவருப்பான குறட்டைமுதலிய விகாரங்கள் உண்டாகின்றன. நன்றுய்ப் படுக்காமல் சார்ந்தபடியே தூங்குகிற வழக்கத்தை விலக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அதனுல் குறட்டை உண்டாவதுமன்றி விகாரமான கனவுகளும் உண்டாகும்.

படுக்கும்போது மனது ஒரே நிலையிலிருக்கவேண்டும். அதிகமான சிந்தைகள் தூக்கத்தைக் கெடுக்குமாதலால் அக்காலத்தில் மனதை நிம்மதியாக வைத்திருக்கவேண்டியது அவசியம்.

தேகசவுக்கியமில்லாமையால் நல்லதூக்கம் பிடிக்காமல் தவிக்கிறவர்களுக்கு அதற்காகப் பல வைத்தியங்களும் செய்வதுண்டு. நல்லதூக்கம் பிடிப்பதற்குச் சரியாய்ச் செய்யவேண்டிய உபாயம் என்னவெனில், ஒன்றின்மேலொன்ருய் வீண்சிந்தைகள் மனதில் ஓடாதபடி ஏதோ ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு அதே சிந்தையாயிருக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால் மெய்ம்மறந்து சீக்கிரமே நித்திரைபிடிக்கும்.

முதல்முதல் நித்திரை தேகத்தின் ஒரு முனையிலேதான் ஆரம்பிக்கிறதென்பது யாவர்க்கும் தெரிந்திருக்கலாம். முதலில் கால் உறங்குகின்றது; பிறகுதான் மற்ற அவயவங்கள் உறங்குகின்றன. அதனுல் சீக்கிரம் நித்திரைவரவேண்டுமென்ருல் மனதை நிம்மதியாய் வைத்துக்கொண்டிருப்பதோடுகூடக் காலையும் அசைக்காமல் வைத்திருக்கவேண்டும். மேலும் கால்கள் போதுமானவளவு சூடு கொண்டிருக்கவேண்டும். இதற்காகவே சீததேசங்களில் சஞ்சரிக்கிறவர்கள் அநேகர் இராக்காலங்களில் தீமூட்டி அதன்பக்கத்தில் காலைவைத்துக்கொண்டு படுக்கிருர்கள்.

இவ்விதமாக நித்திரையென்பது முக்கியமாய் மூளையின் நிலைமையைப் பற்றியிருக்கிறதென்றிருந்தாலும், நித்திரையைத் தம் இஷ்டப்படிக் கையாளச் சிலர் வழக்கப்படுத்தியிருக்கிருர்கள். அது மிகவும் ஆச்சரியமானது. அவர்கள் வேண்டுமென்ருல் நித்திரை வரும், வேண்டாமென்ருல் போய்விடும். பிரான்சுதேசத்து மகாசூரனுன நெப்போலியன் என்பவனிடத்தில் இந்த அற்புதமான சக்தியிருந்ததாகப் பிரசித்தி உண்டு. அவன் மகாயுத்தம் செய்தகாலங்களில், வழக்கப்படிச் செம்மையாய் இளைப்பாறப் போதுமான ஒழிவுகிடைப்பது அருமையாதலால், தன் இஷ்டப்படி ஒழிவு நேரிட்டபோது அரைமணியோ கால்மணியோ நித்திரை செய்து, அப்படி அளவிட்ட நாழிகை கழிந்தவுடனே மறுநிமிஷத்தில் தப்பாமல் விழித்துக்கொள்வான். ஆனுல் அப்படிப்பட்ட சிறந்த சாமர்த்தியம் விசேஷமான பழக்கத்தால் வருவதேயன்றி வேறன்று. ஆயினும் அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியமுள்ளவர்களைக் காண்பதரிது. சாதாரணமாய் அப்பியாசத்தினுலேயே நித்திரை வருகின்றது. சிலர் நாள்தோறும் பன்னிரண்டுமணிநேரம் தூங்குகிருர்கள்; சிலர் பத்துமணிநேரம் தூங்குகிருர்கள்; சிலர் எட்டுமணிநேரம் தூங்குகிருர்கள்; சிலர் ஆறுமணிநேரம் தூங்குகிருர்கள்; சிலர் நான்குமணிநேரமும் தூங்குகிருர்கள். இவையெல்லாம் அப்பியாசத்தால் வருவதேயொழிய வேறென்ன? தேகத்தில் எவ்வளவு அசவுக்கியமிருந்தாலும் எவ்வளவு வெளிச்சமிருந்தாலும் எவ்வளவு சத்தமிருந்தாலும் ஒருவனுக்கு அதிகமான இளைப்பும் சோம்பலுமிருந்தால் உடனே நித்திரை வந்துவிடும்.

பிராணிகளுக்கு நித்திரையேன் உண்டாகவேண்டுமென்கிறீர்க

ளோ? விழித்துக்கொண்டிருக்கிற காலத்தில் கண்கள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன; ஒருவன் எழுந்திருக்கிறன்; ஒருவன் நடக்கிறன்; ஒருவன் வேலைசெய்கிறன்; ஒருவன் புசிக்கிறன், குடிக்கிறன்; முக்கியமாய் யாவரும் ஏதாவது ஒன்றை நினைக்கிறர்கள். இந்த வேலைகளுக்கெல்லாம் ஜீவாதாரமான முயற்சி அதிகமாய் வேண்டியிருப்பதனுல், இவை ஒவ்வொன்றும் அததற்குத் தக்கவளவு சரீரபுஷ்டிக்கும் சவுக்கியத்திற்கும் வேண்டிய வலிமையை அபகரிக்கின்றது; இவை எல்லாவற்றுள்ளும் எண்ணமிடுவதுதான் அவ்வலிமையை அதிகமாசக்கவர்கின்றது; மேலும் பிராணுதாரமான சக்தியை இழுத்துக்கொள்கின்றது. ஜீவசக்தி இவ்விதமாகக் குறைவுபட்டுப்போனுல், மிகவும் ஒச்சல் உண்டாகி எல்லாச் செயல்களும் அடங்கிப் போகின்றன. அதனுலேதான் நித்திரை உண்டாகின்றது. இப்படி அந்த முயற்சி ஓயாமல் மேன்மேலும் அதைத் தூண்டிக்கொண்டே இருக்கவும்கூடும். ஆயினும் அது வரும்படியில்லாமல் கையிருப்புப் பொருளையேகொண்டு காலம் கழிக்கவும் கூடுமென்று சொல்வது போலிருக்கிறதேயொழிய வேறன்று. ஆதலால் ஜீவமுயற்சி குறைவுபடுவதற்குத் தக்கபடி நாம் அதைப் பெருக்கிக்கொண்டுவாராமற் போனுல் திடீரென்று சரீரத்திற்கே அபாயமுண்டாகும். தேகசவுக்கியத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டுமானுல், விழித்துக்கொண்டிருக்கிற வேளையில் ஜீவாதாரமான சக்தி எவ்வளவு செலவாகின்றதோ அதற்குத்தக்கவளவு தூக்கமுமிருக்கவேண்டும். முன் செலவான முயற்சியெல்லாம் தூங்கும்போது மறுபடியும் நன்ருய்த் திடப்படுவதனுல், திரும்பவும் தூங்கியெழுந்து உழைக்கும்படியாகின்றது. தேகமுயற்சியைப்பார்க்கிலும் மனமுயற்சி அதிகமாக ஜீவாதார சக்தியைக் குறைப்பதனுல், அந்தக் குறையைத் தீர்க்கும்படி அதற்கு அதிகமாகவே நித்திரையும் வேண்டியிருக்கின்றது.

நித்திரையும் அதற்குரிய விச்சித்திரமான தேகதத்துவங்களும் இப்படிப்பட்டவையென்று இப்போது நமக்குத் தெரிந்தனவல்லவா? விழித்துக்கொண்டிருக்கிறவேளையில் மூளையிலே ரத்தம் அதிகமாய் மோதுகின்றது; சற்றுநேரம் அந்த வேகம் நின்று ரத்தஓட்டம் இல்லாமல் மூளை வெளுத்து அதனுல் மெய்ம்மறப்பு உண்டாகின்றது; அதுதான் நித்திரையென்று தேகதத்துவசாஸ்திரிகள் சொல்லுகிறர்கள். தூங்கும்போது மனதுக்கு ஒரு வேலையும் இல்லையென்றே தோன்றுகின்றது. மேல்பார்வைக்குத் தோன்றுகிறபடியே தூங்குகிறகாலத்தில் மனது முழுதுமே முயற்சியற்றிருக்கிறதோ இல்லையோ, அதைப்பற்றி விசாரிப்பது மிக்க நன்மையானது. விழித்துக்கொண்டபோது அதைப்பற்றி நமக்கு யாதொன்றும் தெரியாமலிருக்க, தூக்கத்தில்மட்டும் மனது ஓயாமல் வேலைசெய்துகொண்டேயிருக்கிறதென்றல் அது எவ்வளவு அதிசயமானது. ஆய்ந்துபார்த்தால் உண்மை அப்படித்தான் இருப்பதாய்த் தோன்றுகின்றது.

மனிதர்கள் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது எல்லாம் தெரிந்துகொள்ள வல்லவர்களாயிருந்தும், வேறொரு பொருளின் உதவியில்லாமல் தம் மனதைக்கொண்டே காலத்தின் அளவைமாத்திரம் அறிந்துகொள்ளத் திறமையற்றிருக்கிறார்களல்லவா? இது மிகவும் ஆச்சரியமானது. யாவரும் தம்தம் வழக்கப்படி சில மணிநேரம் நித்திரைசெய்து பின்பு எழுந்திருக்கிறார்களென்பது ஒரு அதிசயமன்று; முன் உழைப்பினால் குறைந்துபோன உயிர் முயற்சியெல்லாம் இளைப்பாறித் தூங்குங்காலத்தில் திரும்பவும் நன்றாய் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு அதிக சுறுசுறுப்பு உண்டாவதனால் அப்படியாகின்றது. மனிதர்களுக்குக் காலத்தின் அளவை மனதினாலே நிதானிக்கிற திறமையில்லையாதலால், நித்திரைகொள்வதற்குமுன் நாம் நித்திரைசெய்யப்போகிற காலம் இவ்வளவென்று கண்டறிவது எவர்க்கும் கூடாதெனத் தோன்றுகின்றது; சரியாய் இத்தனைமணிகாலம் கழித்து எழுந்திருக்கவேண்டுமென்று உத்தேசங்கொண்டுபடுத்தால், அந்தக் காலத்தைச் சரியாக மனதினால் கணக்கிட்டுக்கொண்டிருந்து எவராவது குறித்தகாலம் தப்பாமல் எழுந்திருக்கமாட்டுவார்களா?

ஆயினும் நித்திரைசெய்யும்பொழுது மனதிற்கு இந்தச் சக்தி உண்டென்று நம்பப் பல நியாயங்களிருக்கின்றன. வழக்கமாய் உதயமானபின்பே எழுந்திருப்பவர்களாயிருந்தாலும், விடிய நான்குமணிக்கோ ஐந்துமணிக்கோ எந்தக்காலத்தில் எழுந்திருக்கவேண்டுமென்று முதனாள் இராத்திரி உத்தேசித்துக்கொண்டு படுக்கிறார்களோ அதேகாலத்தில் அநேகர் எழுந்திருக்கக் கண்டிருக்கிறோம். இந்தநிமிஷத்தில் எழுந்திருக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு முதனாள் ராத்திரி படுத்து அதேகாலத்தில் எழுந்திருப்பதை யாவரும் வழக்கப்படுத்திக்கொள்ளலாம். விழித்துக்கொண்டிருக்கையில் மனிதன் எல்லாம் தெரிந்துகொள்ள வல்லவனாயினும், தன் வீணாலோசனைகளால் கெட்டவழியில் இழுக்கப்பட்டு, காலவளவைச் சரியாகக் கண்டுபிடிக்கச் சக்தியற்றவனாயும், அதற்காக வேறொன்றின் உதவியையே தேடுகிறவனாயுமிருக்கிறான்; தூங்குகிறவனோ, தன் நினைவு தனக்கில்லாமலும், சத்துருமித்திரனென்று அறியமாட்டாமலும், அண்டையில் நடக்கிற செய்கை ஒன்றையும் கண்டுகொள்ளக்கூடாமலும் இப்படிக்கெல்லாமிருந்தும், காலவளவைமட்டும் சரியாகக்கண்டுகொள்ளுகிறான். ஒன்றும் அறியாதவன்போலப் படுத்துத்தூங்கினாலும் முதனாள் ராத்திரி படுக்கும்போது குறித்த நிமிஷத்திற்குத் திடீரென்று எழுந்திருக்கிறான். நித்திரைசெய்கிற காலத்தில்மட்டும் மனதிற்கு இந்தச் சக்தியிருப்பது மிகவும் அற்புதமானது. நித்திரையில் இன்னும் பல விசித்திரமான செயல்களுண்டென்றாலும், நித்திரைசெய்கிறகாலத்தை மனதினால் கணக்கிடுகிற திறமையைப்பார்க்க அதிக விசித்திரமானது வேறொன்றுமில்லை.

ஒரு சிறுகூனன் கதை.

தார்த்தாரிதேசத்துக் காஸ்கர்பட்டணத்தில் பூர்வகாலத்திலே தையற்காரன் ஒருவனிருந்தான். ஒருநாள் மாலைவேளையில் சிறிய கூனனொருவன் அந்தத் தையற்காரன் கடைக்குவந்து வேடிக்கைகள் செய்து விநோதமாய்ப் பாடிக் கூத்தாடினான். அதுகண்டு தையற்காரன் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டு, அன்றிராத்திரி தன் வீட்டிலேயே போஜனம்பண்ணும்படி அவனை வேண்டிக்கொண்டான். அப்படியே அவர்களெல்லாரும் உட்காந்து புசித்துக்கொண்டிருக்கையில், சாப்பாடு மிகவும் மதுரமாயிருந்ததனால், கூனன் பெரிய பெரிய கவளமாய் எடுத்துச் சரசரவென்று புசிக்க ஆரம்பித்தான். புசித்தவேகத்தில் அந்த போஜனத்திலிருந்த ஏதோ ஒரு குச்சு அவன் தொண்டையில் அடைத்துக்கொள்ள, மாரடைத்து அவன் கீழேவிழுந்தான்.

அதைக்கண்டு தையற்காரனும் அவனுடைய பெண்சாதியும், ஓகோ இதென்ன! நம்மவீட்டில் இவன் இப்படி வீழ்ந்திருப்பதை யாராவது கண்டால், நாமே இந்தக் கூனனைக் கொன்றதாய் நினைத்து நம்மைப் பிடித்துக்கொல்வார்களேயென்று மிகவும் திகிலடைந்தார்கள். அதற்காக அவர்கள் செய்த உபாயமென்னவெனில், அவர்களிருந்த வீட்டிற்கு இரண்டொரு வீடு அப்பால் ஒரு வீட்டிலே வைத்தியனொருவன் இருந்தான். இந்தத் தையற்காரனும் அவன் பெண்சாதியுமாய் அந்தக் கூனனை மெல்லத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் அவ்வைத்தியன் வீட்டுக் கதவை இடித்தார்கள். யாரோ ஒரு வேலைக்காரன்வந்து கதவைத்திறந்து என்னசெய்தியென்று கேட்க, வைத்தியருக்குக் காட்ட ஒரு நோயாளியை அழைத்துவந்திருக்கிறோமென்று அவர்கள் சொல்லக்கேட்டு, அவன் அச்செய்தியைத் தன் யஜமானனோடு சொல்லப்போனான். அப்போது தையற்காரனும் அவன் பெண்சாதியும் அந்த வேலைக்காரனுக்குத் தெரியாமலே கூனனைத் தூக்கிக்கொண்டு அவன் பின்னேயே போய், வைத்தியனிருந்த அறையின் கதவோரமாய்ச் சுவரிலே தந்திரமாகச் சார்த்திவிட்டு, ஒருவர்க்குந்தெரியாமல் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். வைத்தியன் அவசரமாய் அறையினின்றும் எழுந்துவந்தபோது, அவனுடைய கை அண்டையில் சார்த்தியிருந்த கூனன்மேல் வேகமாயடித்தது. அந்த அடி பட்டவுடனே கூனன் அம்மேல்மாளிகையிலிருந்து உருண்டு கீழேவிழுந்தான். அதுகண்டு வைத்தியன் இதென்னவென்று விளக்கு கொண்டுவரச்சொல்லிப்பார்க்க, கூனன் விழுந்து செத்துக்கிடக்கக்கண்டு தானே அவனைக் கொன்றதாக நினைத்துத் திகிலடைந்தான். பின்பு அவனைப் பிழைப்பிப்பது அசாத்தியமென்று

கண்டு, இப்போது நாம் என்னசெய்கிறதென்று அந்த வைத்திய னும் தையற்காரனைப்போலவே சிந்திக்கலானான்.

கடைசியில் ஒருவித யோசனைசெய்து அவ்வைத்தியனும் அவன் பெண்சாதியுமாய் நல்ல நிசிவேளையில் அண்டையிலிருந்த ஒரு வர்த்தகன்வீட்டில் புகைபோக்கியின் வழியாகக் கையிலே கயிற்றைக்கட்டிக் குள்ளனை உள்ளே இறக்கிவிட்டுக் கயிற்றை வாங்கிக்கொண்டார்கள். அவ்வீட்டுவர்த்தகன் புகைபோக்கியின் வழியாய்க் குள்ளன் இறங்குவதுகண்டு, ஓகோ! திருடன் வருகிறானென்று, அவனைத் தடியையெடுத்துப் புடைக்க, அத்தருணத்தில் குள்ளன் கீழேவிழுந்தான். அவன் கீழேவிழவே தானே அவனைக் கொன்றதாக நினைத்து வர்த்தகன், தனக்குக் கொலைபாதகனென்ற குற்றம் வருமேயென்று பயந்து, அவனைத் தோளிலே தூக்கிக் கொண்டு தெருவிலேபோய் அண்டைவீட்டுச் சுவரோடு சார்த்தி விட்டு ஒருவர்க்குந்தெரியாமல் வெகு சீக்கிரமாய் வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

பொழுதுவிடிகிற தருணத்தில் அவ்வழியாய் வந்த யாரோ ஒரு வியாபாரி தற்செயலாய் அந்தச் சுவரோரமாய் வந்து அங்கே சார்த்தி யிருந்த குள்ளனைத்தொட, அவன் தன்மேலேயே சாய்ந்துவிழவே, திருடனென்றெண்ணி அவனை அடித்துத் திருடன் திருடனென்று கூவினான். அதைக்கேட்டுப் போலீசுசேவர்கள் ஓடிவந்துபார்க்க, அந்த வியாபாரி அப்போதும் கையோயாமல் அவனை அடித்துக் கொண்டிருக்கக்கண்டு, அவனே அக்குள்ளனைக் கொன்றானென்று அவனைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

மறுநாள் காலையில் அதைப்பற்றி விசாரணைநடந்து அந்த வியா பாரியைக் கொலைசெய்யும்படி தீர்மானமாயிற்று. அப்படியே அவனைக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள். அவனைத் தூக்கிடப்போகிறதருணத்தில் அங்கே வேடிக்கைபார்க்கவந்தவர்க ளுடைய கூட்டத்திலிருந்த வர்த்தகன் சரேலென்று எதிரேவந்து, அவனைத் தூக்கிடவேண்டாம்; குள்ளனைக்கொன்றவன் நானென்று உரத்துக்கூவி, தன் வீட்டுப் புகைபோக்கியின்வழியாய் அவன் இறங்கும்போது தான் அவனை அடித்ததும், அதனால் அவன் இற ந்துபோகவே தெருவிலே கொண்டு நிறுத்தினதுமாகிய தன் கதை யைச் சொன்னான்.

அதைக்கேட்டு நியாயாதிபதி, ஆனால் இந்த வியாபாரியை விட்டுவிட்டு அந்த வர்த்தகனைப் பிடித்துத் தூக்கிடுங்களென்றான். அப்படியே அந்த வர்த்தகனைப் பிடிக்கப்போனார்கள். அத்தருணத் தில் அந்தக் கூட்டத்தினின்றும் எவன் வெளியே வந்துநிற்பான்! வைத்தியன் சபையாருடைய முன்னேதோன்றி, ஒரு பாவமுமறி யாத இந்த வியாபாரியை ஏன் அநியாயமாய்க் கொல்லவேண்டும்;

நான் மேல்மாடியிலிருந்து கீழே பிடித்துத்தள்ளினதனுல் இவன் இறந்துபோனுன்; பின்பு நான் அவ்வுடலை இந்த வியாபாரியின் வீட்டில் போட்டுவிட்டேனென்று உள்ளதை உள்ளபடியே சொன்னுன்.

அதைக்கேட்டு நியாயாதிப்தி அவனை விட்டுவிட்டு வைத்தியனைக் கொலைசெய்யக் கட்டளையிடுகிறதருணத்தில், தையற்காரன் கண்ணும் கண்ணீருமாய் எதிரேவந்து, இந்தக் குள்ளன் கொல்லப்பட்டதற்காக எவனையாவது தூக்கிடவேண்டுமென்றுல், அந்தத் தண்டனை எனக்கே விதிக்கவேண்டும் என்றுசொல்லி, தான் விருந்தளிக்கும்போது தொண்டையில் குச்சு அடைத்துக்கொண்டு அவன் இறந்துபோனது, பின்பு அந்தப் பிணத்தைத் தானும் தன் பெண்சாதியுமாக வைத்தியன் வீட்டுச்சுவரிலே சார்த்திவிட்டு வந்ததுமுதலாகத் தான் செய்ததையெல்லாம் சொன்னுன்.

அதைக் கேட்கவே இன்னது செய்கிறதென்று நியாயாதிபதிக்குத் தோன்றவில்லை; இப்போது யாரைத் தூக்கிடுகிறதென்று நியாயாதிபதி சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி அவன் மனம் தடுமாறி நிற்கிறதருணத்தில் மிகவும் உரப்பாய்ப் பெருமூச்சு ஒன்று கேட்டது. அந்தப் பெருமூச்சு, நியாயாதிப்தி நேராய்ப் பார்ப்பதற்காகக் கொண்டுபோகப்பட்ட குள்ளனிடத்தில் உண்டானது. மறுபடியும் ஒருதரம் அந்தக் குள்ளன் பெருமூச்சுவிட்டு உரப்பாய் ஓர் இருமலிருமினுன். இருமும்போது தொண்டையில் அடைத்துக்கொண்டிருந்த குச்சு வெளியே வந்துவிழுந்தது. யாவரும் இதென்னவென்று ஆச்சரியப்பட்டு நிற்க அவன் உடம்பில் ஒன்றுமில்லாமல் எழுந்து உட்காந்தான். இப்படிக் கடைசியாக அந்தச் சிறு கூனனும் சாகாமல் அவனுக்காக மற்றெவரும் கொல்லப்படாமல் தப்பினுர்கள்.

குணத்தைப்பற்றிய சில மொழிகள்.

தங்களுடைய குணம் மேன்மேலும் வளர்ந்துகொண்டேயிருக்கிறதென்பதை அநேகர் மறந்திருப்பதுபோலத் தெரியவருகின்றது. குணமென்பது நாம் தக்க வயதுவந்தவுடனே திடீரென்று எடுத்து மேலே போர்த்துக்கொள்ளத் தகுந்ததாய்ச் சித்தமாயிருக்கிற பொருளன்று. பின்னென்னவெனில் நாளும் இங்குமங்கும் சிறிதுசிறிதாக நமது தேகம் வளருவதோடுகூட வளர்ந்து, தேகம் திடப்படுவதோடு திடப்பட்டுக் கடைசியில் நற்குணமாகவோ தீக்குணமாகவோ நன்றுய் முற்றிப் பின்பு ஒருவராலும் பிளக்கக்கூடாத நல்ல இருப்புக்கவசம்போல் ஆகிவிடுகின்றது.

சிறுவர்க்கான கதை.

போஜனபாத்திரமும், கழுதையும், தடியும் (தொடர்ச்சி.).

தையற்காரனுடைய இரண்டாங்குமாரன் தனக்கு வெகுமதியாகக் கிடைத்த பொன்கழுதையை ஓட்டிக்கொண்டு தகப்பன் வீட்டுக்கு வருகையில் நடுவழியிலே ஒரு சத்திரக்காரன் அந்தக் கழுதையைத் திருட்டுத்தனமாய் அவிழ்த்துக்கொண்டு அதற்குப் பதில் மற்றென்றைக் கட்டிவைத்தானென்று சொன்னேமே. அந்தக் குமாரன் மறுநாள் காலையிலெழுந்து அந்தக் கழுதை தனதுதானென்றெண்ணி அதை அவிழ்த்துக்கொண்டுபோனான். நடுப்பகலில் தகப்பன் வீடுபோய்ச்சேர, அவன் அம்மகனைப்பார்த்துப் பேரானந்தமடைந்து, மகனே, நீ என்ன கல்விகற்றுவந்தாய்? தேசாந்தரத்திலிருந்து அதிசயமான பொருள் ஏதாவது கொண்டுவந்தாயோ என அம்மகன், நான் குசத்தொழில் கற்றேன்; அருமையாய்க் கொண்டுவந்த பொருள் இந்தக் கழுதைதான் என்றான். அது கேட்டுத் தகப்பன், கழுதைக்கென்ன? இங்கே எத்தனை வேண்டுமானாலும் அகப்படுமே. எப்படியாவது ஆகட்டும்; ஆட்டைக் கொண்டுவராமல் கழுதையைக் கொண்டுவந்தாயே என மகன், அது மெய்தான்; ஆயினும் இது சாதாரணமான கழுதைபோலன்று. 'கழுதையே பொன்மழை பொழியக்கடவை' என்று சொன்னால் இது உடனே வேண்டியபொருள் சொரியும். வேண்டுமானால் நமது நேசர்கள் அனைவரையும் வரவழையுங்கள்; ஒரு நொடிப்பொழுதில் அல்லோரையும்தனவான்களாக்கி அனுப்புகிறேன் என்றது கேட்டுத் தகப்பன், அப்படியா! வெகு சந்தோஷம்! என் கை ஊசியை இன்றோடு எறிந்துவிடுவேன் என்றுசொல்லி அனைவரையும் வரவழைத்தான். அவர்களெல்லாம் வந்துசேர்ந்ததும் குயவன் யாவரையும் சுற்றி உட்காரவைத்து மத்தியில் பெரியவஸ்திரம் ஒன்று பரப்பிக் கழுதையைக் கொண்டுவந்து, 'கவனமாய்க் கேளுங்கள்' என்று யாவரையும் எச்சரித்து 'கழுதையே பொன்சொரியக்கடவை' என்றான்; அணுவளவு பொன்கூடச் சிந்தவில்லை. அவன் சொல்வது இன்னதென்று அந்தக் கழுதைக்குத் தெரிந்தாலல்லவோ? எல்லாக் கழுதையும் பொன்சொரியமாட்டுமோ? தான் இவ்வாறு மோசம் போனதைக்கண்டு அச்சிறுவன் முகம்வாடித் தன் குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி அங்கு வந்திருந்தவர்களையெல்லாம் வேண்டிக்கொண்டான். யாவரும் வந்தபடியே வீடுபோய்ச்சேர்ந்தார்கள். அந்தக் கிழவன் மறுபடித் தன் ஊசியைக் கையாளும்படியாயிற்று. அச்சிறுவனும் மற்றொரு யஜமானனிடம் வேலைசெய்யப்போனான்.

இப்படியிருக்க மூன்றாங்குமாரன் ஒரு கைக்கோளனிடம் போய்ச்சேர்ந்து துணிநெய்கிற வேலையைக் கற்றுக்கொள்ளத்

தொடங்கினான். அது கொஞ்சம் கடினமான தொழிலாகையால் அதை அவன் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளச் சிறிது தாமதமாயிற்று. அவன் அங்கு வேலைகற்றுக்கொண்டிருக்கையிலேயே அவன் சகோதரர்களிருவரும் தாங்கள் வேலைகற்றுத் தேர்ந்ததும், அதனால் தங்களுக்குச் சிறந்த வெகுமதி கிடைத்ததும், அவ்வெகுமதியை வழியிலே ஒரு சத்திரக்காரன் மோசமாய்த் திருடிக்கொண்டதுமாகிய தம் கதைகளை எழுதியனுப்பினார்கள். அந்த மூன்றாம் குமாரன் தான் கற்றுவந்த வேலையை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டபிறகு தன் ஊருக்குப் போய்வரவேண்டுமென்று தன் யஜமானனைச் செலவுகேட்டான். அவன் அப்படியே போய்வாவென்று சொல்லி அவன் கையில் ஒரு பையைக் கொடுத்து, இதில் ஒரு தடியிருக்கிறது, எடுத்துக்கொண்டு போவென்றான். அதுகேட்டு அந்தச் சிறுவன், வந்தனமையா, அப்படியே ஆகட்டும், பையைமட்டும் நான் எடுத்துக்கொண்டுபோகிறேன்; அது எதற்காவது உபயோகப்படும்; தடி எதுக்கு? வீண்சுமைதானே என, அவன், அப்படியா நீ நினைக்கிறாய்! இந்தத் தடியால் உனக்கு மிக்க உபயோகமுண்டு; யாராவது உனக்கு ஒரு தீங்குசெய்வாரானால், அப்போது நீ 'தடியே பையை விட்டு வெளியே வா' என்றுமாத்திரம் சொல்லவேண்டும். உடனே இந்தத் தடி பையினின்றும் வெளியில் குதித்து, தீங்குசெய்தவர்களை மடக்கிக்கொண்டு பின்பு ஒரு மாதம்வரையில் விரலையும் ஆட்டக்கூடாதபடி அவர்களை நன்றாய்ப் புடைக்கும். மேலும், தடியே பைக்குள் புகுந்துகொள்ளென்று நீ மறுபடியும் சொல்லுகிறவரையில் இந்தத் தடி ஓயமாட்டாது என்றான்.

அதைக்கேட்டுச் சிறுவன் சந்தோஷமாய் அவனை வந்தனம் செய்து செலவுபெற்றுக்கொண்டு அவன் கொடுத்த பையைத் தோளிலே போட்டுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டான். சிறிதுதூரம் போகையில் அங்கு எவனோ ஒருவன்வந்து கலகஞ் செய்ய முயன்றதுகண்டு அச்சிறுவன் உடனே, தடியே பையை விட்டு வெளியேவா என்றான். அந்தக்ஷணமே தடி வெளியேதோன்றி அவ்வழிப்போக்கனை மடக்கிக்கொண்டு புடைக்க ஆரம்பித்தது. அதைப்பார்த்துச் சிறுவன் மனம்பொறாமல், தடியே நீ பைக்குள்ளே புகுந்துகொள்ளென்று சொல்ல, தடி வந்தது தெரியாமல் மறைந்துபோய்விட்டது.

பின்பு அவன் அவ்விடம்விட்டு அப்புறம் சென்று, ஒருநாள் மாலைவேளையில் தன் சகோதரர்கள் மோசம்போன சத்திரம் போய்ச் சேர்ந்தான்; சேர்ந்ததும் தான் கொண்டுபோன தடிமூட்டையை அங்கோரிடத்தில் வைத்துவிட்டு, அங்கே வந்திருந்தவர்களோடு தான் பலவிடங்களிலும் கண்ட அதிசயங்களையெல்லாம் விநோதமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், பேச்சின்மேல் பேச்சாய், தானே வேண்டுமளவு விருந்தளிக்கிற பாத்திரமும், பொன்மழை

பொழிகிற கழுதையும் உலகத்தில் இருக்கின்றன; ஆபினும் அவை யெல்லாம் இருக்கவேண்டிய இடத்திலிருந்தால்தான் நன்மையாகும்; மேலும் நான் இப்போது கையிற் கொண்டுபோகிற பொருள் ஒன்றில்லாவிட்டால் அவை சிறிதும் பயன்படுவதில்லையென்றான்.

அதைக்கேட்டுச் சத்திரக்காரன், மிகப் பேராசைகொண்டவனாய், இவன் கொண்டுபோகிற பொருள் எதுவாயிருக்குமென்று ஆலோசிக்கலானான். பின்பு இவன் மூட்டையில் சிறந்த ரத்தினங்கள்தாமிருக்குமென்று நிச்சயித்து அதை நாம் எப்படியாவது கைப்பற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டிருந்தான்.

பொழுதுபோய் யாவரும் படுக்கப்போகிற தருணத்தில் தடிக்காரச் சிறுவன் தன் தடிமூட்டையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு படுத்தான். அவன் படுத்த சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம் அந்தச் சத்திரக்காரன் அவன் நன்றாய்த் தூங்கிப்போனானென்று நினைத்து, அவன் தலைமாட்டிலிருக்கிற மூட்டையை மெதுவாய்ப் பிடுங்கிக்கொண்டு அதற்குப் பதில் வேறொரு மூட்டையை வைத்துவிடலாமென்றெண்ணி, அந்தத் தடிமூட்டையை மெல்ல இழுக்கப்பார்த்தான். ஒருவனைப்போல் எல்லாரும் ஏமாருவார்களா? சத்திரக்காரன் எப்பொழுது வந்து தன் தலைமூட்டையை இழுக்கப்போகிறானென்று அந்தக் கைக்கோளச்சிறுவன் தூங்குகிறவன்போலப் பாவித்துத் தூங்காமலே காத்துக்கொண்டிருந்தான். பலநாளைத் திருடன் ஒருநாளைக்கு அகப்படுவான் என்கிறபடி, அந்தச் சத்திரக்காரன் தலைமூட்டையைத் தொட்டு இழுத்தபோது கைக்கோளன் உடனே, தடியே பையைவிட்டு வெளியேவா என்றான். அந்த க்ஷணமே தடி பையைவிட்டு வெளியே குதித்துச் சத்திரக்காரனை நன்றாய்ப் புடைக்க ஆரம்பித்தது.

அந்தப் புடையலைப் பொறுக்கமாட்டாமல் சத்திரக்காரன் கோவென்று வீரிட்டுக்கதறி, ஐயா மன்னிக்கவேண்டும், மன்னிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி அவன் காலைப் பிடித்துக்கொண்டான். அவன் அதிகமாய்ப் புலம்பப்புலம்ப, தடியும் அதிக உரப்பாகப் புடைக்கத்தொடங்கிக் கடைசியில் அடிதாளமாட்டாமல் அவன் கீழே விழும்படிச் செய்தது.

பின்பு அந்தக் கைக்கோளச்சிறுவன் சத்திரக்காரனைப்பார்த்து, இப்போதாவது நீ திருடிவைத்திருக்கிற போஜனபாத்திரத்தையும் பொன்கழுதையையும் கொண்டுவந்து கொடுப்பாயா? இல்லாவிட்டால் தடி திரும்பவும் உன் முதுகில் கூத்தாடத்துவக்கும் என்று சொல்ல, சத்திரக்காரன், வேண்டாம், வேண்டாம்; இதோ அவற்றைக் கொண்டுவருகிறேன்; இந்தத் தடியைமட்டும் சற்றே நிறுத்தி மன்னிக்கவேண்டும் என்று வணங்கி வேண்டிக்கொண்டான். அதற்கு அந்தக் கைக்கோளன், நீ நியாயமாய் நடந்தால் உன்னை மன்னிப்பதற்குத் தடையென்ன? இனியாவது உன் நிலை உனக்கு நினை

விருக்கட்டும்; வீணாய் அநியாயம் செய்யத்துணியாதே என்று சொல்லித் தடியைப் பைக்குள் அடைத்துவிட்டான்.

உடனே அந்தச் சிறுவன் போஜனபாத்திரத்தையும் பொற்கழுதையையும் வாங்கிக்கொண்டு மறுநாள் காலையில் எழுந்து தன் தந்தைவீடு போய்ச்சேர்ந்தான். அவனைப் பார்த்தவுடனே தகப்பன் வெகு சந்தோஷமாய் வரவழைத்து அவன் யோகக்ஷேமங்களை வினவி, கடைசியில் நீ இத்தனைநாளாய் என்ன கற்றுக்கொண்டிருந்தாய் என்று கேட்டான். அதற்கு அந்தச் சிறுவன், நான் சேணியத்தொழில் கற்றுவந்தேனென்ன, தகப்பன் அது சிறந்தவேலைதானென்று சொல்லி மனமுவந்து, அதிருக்கட்டும், இப்போது தேசாந்தரத்திலிருந்து புதுமையாய் ஏதாவது கொண்டுவந்தாயோ என்று கேட்டான்.

அதற்கு அம்மகன், அற்புதமான தடியொன்று கொண்டுவந்திருக்கிறேன், அது இந்தப் பைக்குள் இருக்கின்றதென, தகப்பன், என்ன? தடியா! அதைச் சுமந்துகொண்டுவந்தது வீண்வருத்தந்தானே; வேண்டியபோது நம் இஷ்டப்படிச் சிறந்ததாய் ஒரு தடி ஒரு மரத்தில் வெட்டிக்கொள்ளலாமே எனக்கேட்டு, சிறுவன், இது அப்படிச் சாதாரணமான தடிகளைப்போலன்று; இதைப்பார்த்து, தடியே பையைவிட்டு வெளியே வாவென்றுசொன்னால், அந்தக்ஷணமே இந்தத் தடி வெளியேவந்து எனக்குத் தீங்குநினைத்தவனை முதுகுவிரியப் பிளந்து, கீழேவிழுந்து புலம்பும்படிச் செய்யும்; இந்தத் தடியினாலன்றோ களவுபோன என் அண்ணன்மார்களுடைய விசித்திரமான போஜனபாத்திரத்தையும் பொன்கழுதையையும் நான் கண்டுபிடித்துக்கொண்டுவந்தேன். உடனே என் சகோதரர்களிருவரையும் வரவழையுங்கள்; வேண்டுமானால் உங்களுடைய பந்துமித்திரர் அனைவரையும் வரவழையுங்கள். அவர்களுக்கு வேண்டுமளவு போஜனங்களும் பானவகைகளும் அளிப்பதுமாத்திரமேயல்லாமல் அவரவர் எடுக்கத்தக்கவளவு பணமும் கொடுத்தனுப்புகிறேன் என்றான்.

முன் இரண்டுதரம் தான் ஏமாந்துபோயிருப்பதனால் தையற்காரனுக்கு அந்தப் பேச்சில் சிறிதும் நம்பிக்கையுண்டாகவில்லை; ஆயினும் என்னவோ சொல்லுகிறானே பார்ப்போமென்று யாவரையும் வரவழைத்தான். அனைவரும் வந்து சேர்ந்தபிறகு கைக்கோளச்சிறுவன் ஒரு பெரியகூடத்திலே முழுதும் நன்றாய் வஸ்திரத்தைப்பரப்பி, தான் கொண்டுவந்த கழுதையை அங்கே ஓட்டிவந்து பின்பு தன் சகோதரனைப்பார்த்து, நீ இப்போது இதனுடன் பேசவேண்டுவதைப் பேசென்றான்.

அதைக்கேட்டு அந்தக் குயவன், கழுதையே நீ பொன்மழை பொழியக்கடவையென்றான். அந்தக்ஷணமே அது பெருமழை பொழிவதுபோலப் பொன்சொரிய ஆரம்பித்தது; அங்கு வந்திருந்தவர்களெல்லாரும் அவரவர் சுமக்கக்கூடியமட்டும் வாரிக்கொள்ளு

மளவும் ஓயாமல் சொரிந்துகொண்டேயிருந்தது. (இக்கதையைப் படிப்பவர்கூட அந்தச் சமயத்தில் அவ்விடம் போயிருந்தால் வெகு சவுக்கியமும் சந்தோஷமுமாயிருந்திருப்பார்களல்லவா?)

அதற்குப்பின்பு போஜனபாத்திரத்தைக் கொண்டுவந்துவைத்துக் கம்மாளச்சிறுவன், பாத்திரமே யாவர்க்கும் இனிய விருந்தளிக்கக்கடவையென்றான். சொன்னவுடனே அது அவரவர் இஷ்டப்படி யாவர்க்கும் மிக்க மதுரமான விருந்தளித்தது. அப்படிப்பட்ட போஜனம் அவர்கள் ஒருநாளும் புசித்ததில்லை. அந்தப் போஜனங்களின் பரிமளத்தையும் உருசியையும் ஒருவரோடு ஒருவர் சொல்லி வியந்துகொண்டு வெகு சந்தோஷமாய் நெடுநேரம் புசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மறுநாள் அந்தத் தையற்காரக்கிழவன் தன் ஊசிநூல்களைத் தூர எறிந்துவிட்டு, வேண்டுமளவு சிறந்த ஆடை ஆபரணங்கள் வாங்கிக்கொண்டு அன்றுமுதல் தன் மூன்றுபிள்ளைகளோடு வெகு செல்வமாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.

முதல் முதல் அந்த மூன்று மக்களையும் அடித்துத் துரத்தும்படிச்செய்த பெருங்குற்றவாளியான ஆடு என்னகதியாயிற்றென்கிறீர்களோ? தன் உடம்பு தலை முழுதும் மொட்டையாய்ப்போகவே எங்கும் தலையைக் காட்ட வெட்கமாய் அந்த ஆடு உடனே ஒரு நரி வளைக்குள்ளேபோய்ப் பதுங்கிக்கொண்டது. சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம் வெளியே போயிருந்த நரி வீட்டுக்குவர, அப்போது புதிதாய்த் தன் வளைக்குள் இருளிலே பளபளவென்று கண்கள் தோன்றினதுகண்டு மிகவும் பயந்து அவ்விடம்விட்டு ஓடிப்போயிற்று. ஓடுகையில் நடுவழியே ஒரு கரடி அதைப்பார்த்து, தோழனே, உன்னைப்பார்த்தால் மிகவும் பயந்தோடுவதுபோலக் காண்கிறது? என்னவிசேஷம் என்று கேட்டது.

அதற்கு நரி, ஐயோ நான் என்னென்று சொல்வேன்! என் குகைக்குள் மிக்க பயங்கரமான மிருகமொன்று புகுந்துகொண்டிருக்கிறது; கண்களில் நெருப்புப் பொறிபறக்க என்னை விழித்துப் பார்த்தபோதே என் மனம் நடுங்கிப்போயிற்று; அதனால் நான் திகிலடைந்து ஓடிப்போகிறேனென்றது.

அதைக்கேட்டுக் கரடி, பயப்படவேண்டாம், வா; நாம் இருவருமாய்ப் போய் அந்த மிருகத்தைத் துரத்திவிடுவோமென்று சொல்லி நரியை அழைத்துக்கொண்டு அதன் குகையண்டைபோய் அதற்குள் உற்றுப்பார்த்தது. அங்கே தோன்றின கண்களின் ஒளியைப்பார்த்து அதுவும் மிகப்பயந்து ஒன்றும் செய்யத்தோன்றாமல் ஓடிப்போய்விட்டது. ஓடும்போது ஒரு குள்வி அதைப்பார்த்து, கரடியாரே, நீர் இப்போது மிகக்கலங்கிய முகத்தோடு ஓடுகிறீர்களே! உங்கள் குளிர்ந்தமுகம் எங்கேபோயிற்று என்றுகேட்க, கரடி, நமது தோழனான நரியின் குகைக்குள் கொடிய மிருகமொன்று

புகுந்துகொண்டு வெகு பயங்கரமாய் விழித்துப்பார்க்கின்றது அதைத் துரத்த ஒருவராலும் ஆகவில்லை. அதனால் நான் பயந்தோடு கிறேனென்றது.

அதைக்கேட்டு அந்தக் குளவி, ஐயோ! உன்னைப்பார்க்க எனக்கு மிகவும் பரிதாபமாயிருக்கின்றது. நான் மிகவும் எளியவனாதலால் என்னிடத்தில் ஒருவர்க்கும் மதிப்பு உண்டாவதில்லை; அது கிடக்கட்டும்; இப்போது நான் உங்களுக்குத் துணைசெய்யக்கூடுமென்று தோன்றுகிறது; என்னுடன் வாருங்கள் என்று அந்த காடியை அழைத்துக்கொண்டு நரிவளையண்டை சென்றது. சென்றவுடனே குளவி வளைக்குள் நுழைந்து அந்த ஆட்டின் மன்டை மேல் உட்கார்ந்து, தன் வலிமையெல்லாம்கொண்டு சுறீரென் அதைக் கடித்தது. அந்த நோவு பொறுக்கமாட்டாமல் ஆடு விரிட டுக்கொண்டு வெளியே ஓடிப்போய்விட்டது. பின்பு அது எங்கே போயிற்றோ இதுவரையில் ஒருவர்க்கும் தெரியாது.

சமாசாரம்.

சண்டைகள்.—ஆப்கனிஸ்தானத்து அரசனான யாகூப்கான் துரைத்தனத்தார்க்குச் சுவாதீனமாய்ப் போனாரென்று முன் சஞ்சிகை சொன்னமே. இப்போது அவரை இவ்விந்தியாவுக்குப் பிடித்துவந்திருார்கள். இனி அவரை என்னவிதமாக நடத்தப்போகிறார்களோ தெரியவில்லை. மேலும் அவருடைய தாயார் பெண்சாதி இவர்களையும் பிடி அவரிடம் அனுப்பிவிடப்போகிறதாகச் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். போது அரசனில்லாமற்போனாலும் ஆப்கனிஸ்தானத்தில் யுத்தம்மட்டு ஓயவில்லை. காபூல்பட்டணத்தில் யுத்தம் பலமாகவே நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. அத்தேசத்துக் காபிரிஜனங்கள் அண்டையிலுள்ள மலையை கைப்பற்றிக்கொண்டு, அவ்வுயரமானவிடத்திலிருந்து சுலபமாய் இந்தியவின் படைகளை அடிக்க முயன்றிருக்கிறார்கள். ஆயினும் சேதம்மட்டும் இருபுறத்திலும் சமமாகவே உண்டாகிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்போது இருப்பதைப்பார்த்தால் ஆப்கனிஸ்தானத்து நிலை இன்னவிதமென்று நிதானிக்கக்கூடாமலேயிருக்கின்றது. எப்படிமுடியுமோ?

ரம்பாதேசத்துச் சச்சரவும் முடிவுபெறவில்லை. மூலைக்குமூலை ஒளிந்துகொண்டு திருட்டுத்தனமாய்ப் பிழைக்கின்ற அத்தேசத்து ஜனங்களுக்குத் தலைவனான சந்திரஜயனென்பவனைப் பிடிக்கும்படி துரைத்தனத்தார் பலவாறு முயன்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். அத்தேசம் நோய்க்கிடமாய் இவ்விடத்துப் படையாட்கள் உள்ளே புகுந்துபோகக்கூடாமலிருப்பதோடுகூட, அண்டையயல் கிராமங்களிலுள்ள குடிகள் துரைத்தனத்தார் செய்துவருகிற தந்திரங்களையெல்லாம் அந்தச் சந்திரஜயனுக்கு அப்போதைக்கப்போது தெரிவித்துக்கொண்டிருப்பதனால் அவனை எளிதில் பிடிக்கக்கூடவில்லை.

Printed at the S. P. C. K. Press, 1879.